

תפ"ח 28301/03/15 - מדינת ישראל נגד אמאל שאוויש

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

13 אוקטובר 2016

תפ"ח 28301-03-15 מדינת ישראל נ' שאוויש

בפני: כב' השופט נתן זלוצ'ובר, אב"ד כב' השופטת יעל רז-לוי כב' השופט שלמה פרידלנדר
המאשימה: מדינת ישראל

על-ידי ב"כ עו"ד מסעד מסעד מפמ"ד

נגד

הנאשמת: אמאל שאוויש

על ידי ב"כ עוה"ד לאה צמל וג'ברין

גזר דין

השופט נתן זלוצ'ובר, אב"ד:

עובדות כתב האישום המתוקן

ביום 24.12.2015 הנאשמת הודתה והורשעה במסגרת הסדר טיעון בעבירות שיוחסו לה בכתב אישום מתוקן: קשירת קשר לביצוע עוון וניסיון להכנסת ציוד רט"ן, עבירות לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וסעיף 52(ב)(2)(א) לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], התשל"ב - 1971, בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין. (בכתב האישום נרשם בטעות שסעיף האישום הוא 52(א)(2) (א). הואיל ומדובר בטעות קולמוס - אנו מתקנים אותה עתה כך שסעיף האישום הוא כאמור לעיל: 52(ב)(2)(א) לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], התשל"ב - 1971).

על פי כתב האישום המתוקן ארגון החמאס הוכרז כארגון טרוריסטי בתאריך 22.06.1989 על ידי ממשלת ישראל וכן הוכרז כהתאחדות בלתי מותרת בתאריך 15.09.1989 על ידי שר הביטחון.

במועד הרלוונטי לאירוע המתואר בכתב האישום, ריצה מוחמד שאוויש, בנה של הנאשמת, עונש מאסר בן 5 שנים בבית הסוהר "קציעות", יחד עם אסירים ביטחוניים אחרים באגף חמאס, בגין עבירות של חבלה בכוונה מחמירה שנעברו ממניע לאומני.

במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, קשרו ביניהם הנאשמת ובנה קשר לביצוע עוון - להכניס חפצים לבית הסוהר. בתאריך 04.03.2015 הגיעה הנאשמת אל בית הסוהר בכדי לבקר את בנה, כשהיא מחזיקה בתוך פד היגייני בבגדיה התחתונים מכשיר טלפון נייד או חלקים ממנו ותשעה כרטיסי חיוג ובנוסף לכך, על שתי רגליה, שני מכשירי טלפון נייד או חלקים מהם, כשהם עטופים בנייר דבק ומוסלקים בגרביה (להלן יחד "ציוד קצה רט"ן"), זאת על מנת להעבירם במהלך הביקור לבנה או למי מטעמו.

לאחר שהנאשמת הגיעה לעמדת הבדיקה בכניסה למסוף הביקורים בבית הסוהר ולאחר שהתנהגותה עוררה את חשדה של הסוהרת, ערכה הסוהרת חיפוש על גופה של הנאשמת, איתרה חלק מציד הרט"ן ותפסה אותו. כאשר הסוהרת שאלה את הנאשמת האם יש ברשותה חפצים נוספים השיבה הנאשמת בחיוב ומסרה לסוהרת את שאר חלקי הרט"ן שהיו ברשותה.

ב"כ הנאשמת הדגישה, כי הנאשמת לא ראתה את החפצים, אך היה עליה להניח שמדובר ברט"ן, דהיינו, היא מודה ב"עצימת עיניים".

במעשיה, קשרה הנאשמת עם בנה קשר לביצוע עוון - הכנסת מכשירי טלפון ניידים או חלקים שלהם וכרטיסי חיוג לבית הסוהר וניסתה להכניס ציוד קצה רט"ן אל תוך בית הסוהר.

יצוין, כי בתפ"ח 28329-03-15 **מדינת ישראל נ' מוחמד שאוויש**, גזרנו ביום 7/4/16 על בנה של הנאשמת, 22 חודשי מאסר שירוצו במצטבר למאסר שהוא מרצה, שנת מאסר על תנאי וקנס בסך 15,000 ₪.

תסקיר שירות המבחן

על פי תסקיר שירות המבחן, הנאשמת בת 49, אלמנה, אם לשישה ילדים בגיל 14 עד 28.

הנאשמת סיימה 9 שנות לימוד ונשרה מבית הספר על רקע היעדר מוטיבציה ללימודים ויכולות לימודיות מועטות. בהיותה בת 20 התחתנה. בעלה נפטר ביום 29.04.2016, בהיותו בן 52, ממחלת הסרטן.

לדברי הנאשמת שלושה מבניה מעורבים בפלילים על רקע עבירות ביטחוניות. בנה הבכור מרצה כיום מאסר בפועל, בנה השני ריצה בעבר מאסר בפועל ונמצא כיום בצו הרחקה מהעיר העתיקה בירושלים ובנה הרביעי בסדר הלידה ריצה בעבר מאסר בפועל, בגין זריקת אבנים בהיותו קטין.

הנאשמת תיארה קשיים רבים ולחצים על רקע מות בעלה ומעורבותה בפלילים. בנה הצעיר סובל מחששות ופחדים מפני הרחקתה ממנו. הנאשמת הציגה בפני קצינת המבחן אישור, כי חלה ירידה בהישגיו הלימודיים. כמו כן, ציינה כי מעורבותה בפלילים משפיעה על קשיי ביתה במציאת קשר זוגי.

הנאשמת נעדרת עבר פלילי. לדבריה, היא נענתה לבקשת בנה המרצה עונש מאסר, מתוך תחושת מחויבות אימהית, רחמים וגעגוע לבנה. בנה אמר לה, כי הטלפונים לשימוש, על מנת שיוכלו לשוחח לזמן ארוך יותר ובנוחות. עוד ציינה, כי הציוד שנמסר לה היה עטוף ולא חשבה לבדוק את תוכנו, מתוך אמונה שמכיל מה שנמסר לה על ידי בנה.

קצינת המבחן התרשמה, כי הנאשמת מצמצמת את המיחוס לה, ועסוקה בהתמודדות עם מצבה כיום, לאור מעורבותה בפלילים ולאור פטירת בעלה והחשש מכניסתה למאסר בפועל, וניכר שהיא פחות ערה להשלכות של מעשיה על אחרים. לצד האמור, התרשמה קצינת המבחן כי ההליך הפלילי מהווה גורם מרתיע עבורה.

לאור העובדה, כי הנאשמת הינה אם חד הורית אשר אמורה לספק את צרכי ילדיה, קצינת המבחן לא באה בהמלצה טיפולית והמליצה "לשקול הימנעות מהטלת מאסר בפועל וריצויו בדרך של מאסר בעבודות שירות לצד הטלת מאסר על תנאי". עוד ציינה, כי במידה ויחלט להטיל עליה עונש מאסר בפועל היא ממליצה להתחשב בנסיבות שפורטו ושמועד

ריצוי המאסר ייקבע תוך מתן זמן להתארגנות הנאשמת ומשפחתה למאסר.

טיעונים לעונש

ב"כ המאשימה טען, כי מתחם העונש הראוי בנסיבות העניין הוא בין 18 ל-30 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס.

הערך הנפגע ממעשי הנאשמת הוא ביטחון מדינת ישראל. לטענתו, העברת מכשירי טלפון או כרטיסי חיוג לידי ארגונים עוינים מסכנים את ביטחון המדינה באופן ממשי. כמו כן, הם פוגעים בסדר הקיים בבית הסוהר ומהווים זלזול בנהלי בית הסוהר.

לטענתו, ארגוני הטרור עושים שימוש באמצעים שונים ומגוונים על מנת לקדם את פעילותם בתוך כותלי בית הכלא. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה בעניין זה. לדבריו, המדובר בנאשמת שהיא אמו של אסיר בטחוני הכלוא בגין עבירות נגד ביטחון המדינה. הנאשמת קשרה עם בנה להחדיר מכשירי טלפון ו-9 כרטיסי סים והסליקה אותם בתוך תחבושת היגיינית ובין רגליה. המדובר במעשים מתוכננים ומתוחכמים.

ב"כ המאשימה טען שיש ניצול לרעה של רתיעת הסוהרים מלפגוע בכבודה של הנאשמת על ידי הסתרת החפצים המוברים במקומות מוצנעים על גופה, וטען שיש בכך שיקול לחומרה.

לאור האמור, ב"כ המאשימה ביקש להשית על הנאשמת עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס.

ב"כ הנאשמת טענה, כי הגם שלאסירים ביטחוניים אסור לדבר בטלפון, יש להם משפחות וצרכים. הנאשמת ביצעה עבירה אך היא נעשתה בדיוק בתקופת הביניים כאשר עבר החוק החדש. לדבריה, הנאשמת לא ידעה שמדובר בציד רט"ן, הגם שהניחה זאת בדרך של עצימת עיניים. עוד ציינה, כי במועד ביצוע העבירה לא היו שלטים בבית הסוהר עליהם מצוירים טלפונים, אקדחים ועליהם X, כפי שיש כיום. כמו כן, יש להחמיר את הענישה בהדרגה, לא עוברים משישה חודשי מאסר לשנה וחצי (כפי שטוען ב"כ המאשימה).

עוד ציינה, כי הנאשמת בת 50, נסיבות ביצוע העבירה רוכזו עם כתב האישום המתוקן. הנאשמת הורשעה בקשירת קשר לביצוע עוון ולא פשע, נמחק עניין הסיוע לארגון טרור ויש לכך משמעות בחוק ובעונש. בעת קשירת הקשר הנאשמת ידעה שעליה להכניס "חפצים" לבית הסוהר. כמו כן, כאשר נשאלה על ידי הסוהרת האם יש ברשותה חפצים נוספים ענתה בחיוב והוציאה את החפצים. ב"כ הנאשמת ציינה, כי בעלה של הנאשמת נפטר באפריל 2016 והנאשמת כל הזמן היתה טרודה בכך שזה עונש שקיבלה בגין המעשה הנורא שעשתה.

ב"כ הנאשמת ציינה שבנה של הנאשמת לא שפוט למאסר עולם או לשנים רבות, הוא לא מהמובילים והנאשמת עצמה אמרה שהוא כל הזמן רצה לדבר איתה ולפיכך זו היתה נקודת המוצא לביצוע העבירות. לטענתה, הנאשמת היתה במעצר חודש וחצי והיא במעצר בית כ-17 חודשים ולאור נסיבותיה האישיות, לא ניתן להחזיר אותה לכלא היום. לפיכך, יש להתחשב בתקופה בה היתה במעצר, להשית עליה מאסר מותנה וקנס. הנאשמת יכולה לבצע מאסר בדמות של עבודות שירות, היות ועבדה בעבר בטיפול בנכים. ב"כ הנאשמת ציינה, כי לא מדובר בעבירה ביטחונית אלא בעבירה של קשירת קשר לעוון. מעשיה לא צלחו והיא לא גרמה לנזק, מלבד שנתיים נוספות לבנה בכלא.

כמו כן, התייחסה ב"כ הנאשמת לטענת ב"כ המאשימה, לעניין ניצול לרעה את רתיעת הסוהרים מלפגוע בכבודה של הנאשמת וטענה, כי החיפוש נעשה על ידי סוהרות והוא כבר הפך לשגרה.

לאור האמור, ביקשה ב"כ הנאשמת לאמץ את המלצת שירות המבחן.

הנאשמת ביקשה מבית המשפט הקלה בעונש וציינה שיש לה ילדים שהיא צריכה לטפל בהם. עוד אמרה שזו הטעות הראשונה שלה והיא לא תחזור עליה.

דין

1. כמפורט בסעיף 40ב לחוק העונשין, "**העיקרון המנחה בענישה, הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו**", כאשר חומרת מעשה העבירה הינה בנסיבותיו. בדברי ההסבר להצעת החוק צוין, כי יחס הולם "**מבטא את עקרון הגמול**".

2. הנאשמת הורשעה בקשירת קשר לביצוע עוון ובניסיון להכנסת ציוד קצה רט"ן לבית הסוהר. הגם שהנאשמת הורשעה בסעיף 52(א)(2)(א) לפקודת בתי הסוהר שעניינו בהברחה כללית ולא בהברחה שמטרתה המכוונת היא פגיעה בביטחון המדינה, לא ניתן להתעלם מכך שהברחת מכשירי תקשורת וכרטיסי חיוג לאסיר השווה באגף ביטחוני, **בפועל** טומנת בחובה נזק פוטנציאלי משמעותי לביטחון המדינה, גם אם לא זו היתה כוונתה של המבריחה.

לנסיבות אלה מתווספת עבירת קשירת הקשר, שנקשר בין אסיר ביטחוני לבין אמו השווה מחוץ לבית הסוהר, שיש בה כדי לפגוע בתקינות ההתנהלות והתפקוד של הגורמים השונים בבתי הסוהר שתפקידם לוודא, כי מפגשים משפחתיים תמימים-לכאורה מעין אלה, אינם מסווה לשיתוף פעולה עברייני נגד ביטחון המדינה.

3. בית המשפט העליון התייחס לא אחת לחומרת עבירת החדרת אמצעי תקשורת לבתי הסוהר בכלל ולאגפים הביטחוניים בפרט. כך למשל בע"פ 2891/12 **מדינת ישראל נ' מוראד רבעא** [פורסם בנבו] (15.07.2012):

"**החומרה הנודעת להברחת טלפונים אל תוך בית הסוהר מקבלת משנה תוקף כאשר אמצעי התקשורת המוברח מיועד לאסירים ביטחוניים אשר ממשיכים לפעול כנגד המדינה אף בתוך בית הכלא. זאת ועוד: הטכנולוגיה הרווחת כיום במכשירי הטלפונים הניידים הופכת אותם ליותר מאמצעי לתקשורת קולית גרידא. כפי שמצוין בחוות הדעת שהגישה המדינה "הטכנולוגיה הקיימת במכשירים סלולאריים מתקדמים הקיימים בשוק מעניקה לכלואים יכולות תקשורת מגוונות עם גורמים מחוץ לכלא. מעבר לשיחות קוליות ושליחת מסרונים (SMS), ביכולת הכלואים לנהל שיחות וידאו בסלולר, לשגר מידע מסוגים שונים באינטרנט או חומר מצולם באמצעות תמונות (MMS)". הברחה של "כמות סיטונאית" של טלפונים ניידים חדשים היתה עלולה להיות אקט "שובר שוויון" שיש בו כדי להטות את הכף לטובת פעילותם של ארגוני הטרור בבית הכלא... במלים אחרות: הברחת מכשירי טלפון אל בין כתלי הכלא נחשבת על-ידי גורמי הביטחון לפעילות בעלת השלכות מזיקות ביותר. השלכותיה חורגות הרבה מעבר לשאלות של משמעת בבית הסוהר עצמו אל עבר היבטים ביטחוניים ממש ומניעת פעילות של פשע וטרור מחוץ לכותלי בית הסוהר. מבחינה זו, כל הברחה של מכשיר טלפון אל בית הסוהר יוצרת איום פוטנציאלי על שלום הציבור ומסכלת היבט חשוב של מטרות הענישה - ניתוקו של העבריין המורשע מרשת הפעילות העבריינית, ככל שהוא עדיין קשור בה.... שימוש בטלפונים בבית הכלא מסייע לאסירים ביטחוניים לשמור על יכולת מבצעית גבוהה וכתוצאה מכך**

להוציא לפועל פיגועים. באמצעות המכשירים הסלולאריים מקיימים האסירים הביטחוניים קשרים עם תשתיות הטרור הקיימות וכן מקיימים חדשות, כל זאת מתוך כותלי הכלא. בפועל, שימוש בטלפונים סלולאריים מאיין, לפחות באופן חלקי, את נוכחות החומות הבצורות של הכלא ועולם כמנהגו נוהג רק לכאורה. על רקע הדברים האמורים, ברור שהענישה במקרים מסוג זה צריכה להיות משמעותית".

4. הנאשמת הסליקה 9 כרטיסי חיוג ושלושה מכשירי טלפון נייד בפד היגייני בבגדיה התחתונים ועל שתי רגליה, כשהם עטופים בנייר דבק ומוסלקים בגרביה.

המדובר בעבירה הדורשת תיאום ותכנון מוקדם. הנאשמת בחרה להסליק את החפצים דווקא במקומות האמורים ויש בכך כדי להעיד על כוונתה לנצל לרעה את הרתיעה מצד הסוהרים מלפגוע בכבודה של המבריחה, אף אם לא ראתה את החפצים ועשתה זאת בדרך של עצימת עיניים לכך שמדובר ברט"ן (ראה גזר הדין בנוגע לבנה של הנאשמת בתפ"ח 28329-03-15 **מדינת ישראל נ' מוחמד שאוויש**, מפי חברי כב' השופט פרידלנדר). על כן, יש לדחות את טענת ב"כ הנאשמת, כי הואיל והחיפוש נעשה כשגרה ע"י סוהרות שיקול זה לא עמד לנגד עיני הנאשמת.

יש לדחות את טענת הנאשמת, כי סברה שמטרת ההברחה היא לשימוש האישי של בנה וליצירת קשר משפחתי עם הבן, שכן כאמור, הועברו 9 כרטיסי חיוג ושלושה מכשירי טלפון נייד וזאת אף אם הנאשמת לא ראתה את החפצים ועשתה זאת בדרך של עצימת עיניים.

5. ארגוני הטרור ושליחיהם מתאמצים ליצור ולהגות תכניות "יצירתיות" ו"חדשניות" שיסייעו להם לפגוע בביטחון מדינת ישראל ותושביה. ניסיון החדרת אמצעי התקשורת לאגפים הביטחוניים הוא אחד מהם ומצריך תכנון, שיתוף פעולה בין מספר גורמים עוינים, אנשי קשר חיצוניים והערמה על כוחות הביטחון. הגם שבמקרה זה, בסופו של דבר, בשל ההתנהלות הנכונה של הסוהרים ושב"ס נמנעה הברחת הצידוד לאגף הביטחוני בכלא, יש להדגיש, כי בהכנסת צידוד קצה רט"ן לאגף הביטחוני בכלא טמון נזק פוטנציאלי רב.

6. הגם ששינה חשיבות לתפקידה היחסי של הנאשמת בביצוע התכנית העבריינית ולעובדה, כי בנה הוא שעמד מאחורי תכנון ניסיון ההברחה ולמידת השפעתו עליה, יש לזכור, כי אלמלא הנאשמת, לא היתה יוצאת התכנית אל הפועל. על מנת שאסירים ביטחוניים יוכלו להשיג את מטרתם להבריח אמצעי תקשורת לבית הסוהר, נדרש גורם חיצוני שיסייע להם בכך. במקרה זה, המדובר בנאשמת.

7. לצורך קביעת המתחם יש לבחון אף את מדיניות הענישה הנהוגה בגין עבירות מסוג זה:

א. ת.פ. 37559-06-15 **מדינת ישראל נ' אמינה צאלח** (1.12.2015) - הנאשמת, ניסתה להחדיר שני מכשירי טלפון סלולאריים (אותם החדירה לאיבר מינה) לבעלה המרצה מאסר עם אסירים ביטחוניים בבית הסוהר ונתפסה עוד בטרם הכניסה אותם אל הכלא. היא הורשעה על פי הודאתה בעבירה לפי סעיף 52(ב)(2)(א) בפקודת בתי הסוהר, במסגרת הסדר טיעון אישרנו עונש של 15 חודשי מאסר בפועל וקנס בסך 50,000 ₪.

ב. ת.פ. 47805-11-14 **מדינת ישראל נ' אמאל סעדה** [פורסם בנבו] (16.7.2015) דובר בשני נאשמים שהורשעו, על-פי הודאתם, בניסיון להכנסת צידוד קצה רט"ן, לפי סעיף 52(ב)(2)(א) בפקודת בתי הסוהר יחד עם סעיף 25 בחוק העונשין. בזמן העבירה, הנאשם ריצה עונש מאסר באגף הביטחוני, עמוד 5

וביקש שהנאשמת, אחותו, תכניס לו טלפונים ניידים לכלא. נקבע מתחם עונש של 12-24 חודשי מאסר. בית המשפט גזר על הנאשם 18 חודשי מאסר, רק משום שהתביעה הסתפקה בכך; ועל הנאשמת 14 חודשי מאסר, בהתחשב בנסיבותיה האישיות.

ג. בת"פ 42550-02-14 **מדינת ישראל נ' סאד עיסא** [פורסם בנבו] (27.5.2014): הנאשם, בעלה של הנאשמת, ביקש ממנה להחזיר כרטיסי SIM אל בית הסוהר והיא נתפסה עם 28 כרטיסי SIM בתחתונה. בית המשפט קבע מתחם ענישה שבין 6 ו- 18 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל ועל הנאשמת 6 חודשים ויום מאסר בפועל.

ד. ת"פ (מחוזי ב"ש) 26478-12-13 **מדינת ישראל נ' מוצטפא** (8.4.2014): הנאשמת הגיעה לכלא לבקר את אחיה, אסיר ביטחוני המרצה 20 שנות מאסר. לבקשתו, ניסתה להעביר לו מכשיר טלפון ו-8 כרטיסי SIM. היא הורשעה על-פי הודאתה, לאחר עיקר פרשת התביעה, בסעיפים 52(ב)(2)(א) ו-(ג) בפקודת בתי הסוהר בצירוף סעיף 25 בחוק העונשין. בית המשפט ציין כי הפסיקה הדגישה את חומרת המעשה של הכנסת מכשירי טלפון לאסירים ביטחוניים, ושקל לחומרה את מספר כרטיסי ה-SIM, אשר מלמד כי אלה לא נועדו לשמש רק את אחיה של הנאשמת לצורך שמירת קשר עם משפחתו. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם של 6-15 חודשי מאסר. בגזירת העונש, בית המשפט התחשב לקולא בהיעדרו של עבר פלילי לנאשמת, בהיותה מטפלת באביה החי בגפו ובהודאתה אשר חסכה במידה חלקית זמן שיפוטי - וגזר עליה עונש של 8 חודשי מאסר בפועל.

8. לאור האמור, ולאחר ששקלתי את מכלול נסיבות ביצוע העבירה, בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו ובמדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי כי מתחם העונש ההולם הינו 8 עד 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל

גזירת עונשה של הנאשמת בתוך המתחם

9. פוטנציאל הנזק הממשי הגלום במעשיה של הנאשמת, והיקף התופעה, מחייבים ענישה ממשית ומוחשית בדמות השתת מאסר בפועל מרתיע. עם זאת, בעניינה של הנאשמת הוגש תסקיר מטעם שירות המבחן המתאר נסיבות אישיות ומשפחתיות לא פשוטות, איתן נאלצה הנאשמת להתמודד, ויש ליתן לכך משקל בבואנו לגזור את עונשה.

מחד גיסא, הנאשמת בת 49, אלמנה ואם לשישה ילדים מגיל 14 עד 28 שנים ונראה, כי הנזק אשר עלול להיגרם לנאשמת ולילדיה משליחתה למאסר, ודאי מאסר ארוך, הינו ממשי, כפי שעולה אף מתסקיר שירות המבחן, ובייחוד לאור העובדה שבעלה, אבי הילדים, נפטר ביום 29.04.2016 בהיותו בן 52, ממחלת הסרטן.

כמו כן, יש להתחשב לקולא בכך שהנאשמת היתה עצורה במשך חודש וחצי (04.03.2015- 22.04.2015) ולאחר מכן שוחררה למעצר בית, שבו שהתה כ-17 חודשים.

בנוסף לאמור, לאחר שהסוהרת ערכה חיפוש בגופה של הנאשמת ומצאה חלק מצידוד קצה הרט"ן, היא שאלה את הנאשמת האם יש ברשותה חפצים נוספים וזו השיבה בחיוב ומסרה את שאר חלקי הרט"ן שהיו ברשותה. הנאשמת הודתה בביצוע המעשים שיוחסו לה בכתב האישום המתוקן.

מאידך גיסא, על פי דבריה לקצינת המבחן, שלושה מילדיה של הנאשמת היו מעורבים בפלילים על רקע ביצוע עבירות

ביטחוניות וקשירת הקשר של הנאשמת עם בנה לביצוע העבירה מהווה לגיטימציה למעשיהם של ילדיה מצד אימם.

10. לאחר ששמענו את דברי התביעה, את עו"ד צמל ואת הנאשמת, עיינו בתסקיר שרות המבחן, בהתחשב בעבירות בהן הורשעה הנאשמת ובאמור לעיל, אני מציע לחברי להשית על הנאשמת את העונשים הבאים:

- א. 12 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרה מיום 4/3/2015 עד 22/4/2015.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, באם תעבור תוך 3 שנים מיום שחרורה מהכלא עבירה לפי סעיף 52(ב) לפקודת בתי הסוהר או עבירה נגד בטחון המדינה שהיא פשע;
- ג. מתוך התחשבות מיוחדת במצבה של הנאשמת כאמור בתסקיר, אני מציע להעמיד את הקנס על סך של 10,000 ש"ח או 3 חודשי מאסר תחתיו.

נתן זלוצ'ובר, שופט

השופטת יעל רז-לוי:

עיינתי בחוות דעתו המנומקת המבוארת של חברי, אך לטעמי עונשה של הנאשמת צריך להיות בתחתית המחמת שנקבע על ידו. האמור הינו בשים לב לתיקון כתב האישום באופן שנמחקו ממנו העבירות החמורות יותר; לנסיבותיה האישיות של הנאשמת ולכך שמאז המקרה בעלה נפטר והיא משמשת כהורה משמורן יחיד לבנה הקטין.

מקרא כתב האישום המתוקן מלמד כי נמחקו ממנו חלק מהעובדות שיוחסו תחילה לנאשמת, ולמעשה נמחק כל הנאמר ביחס לכך שנסיון הברחת הרט"ן על ידה היה כדי לסייע לארגון טרור או במטרה לפגוע בבטחון המדינה. בהתאם אף עבירת קשירת הקשר שונתה לעבירה הפחותה של קשירת קשר לעוון.

נוכח כך, על אף האמור בסעיפים 2 ו 3 לחוות הדעת של חברי, יש מקום ליתן את המשקל הראוי לתיקון כתב האישום ולכך שהנאשמת הורשעה בהברחה כללית בלבד. שאחרת ניטל העוקץ מתיקון כתב האישום, אשר חזקה על התביעה שנעשה לא בכדי.

למסקנתי הגעתי אף בשים לב לעונש שסברתי כי יש מקום להשית על הנאשמת בתפ"ח 37559-06-15 **מדינת ישראל נ' בלאחוני**, שם הצעתי לחברי להשית עונש של 9 חודשי מאסר בפועל, כאשר שם דובר בכמות גדולה יותר של כ-100 כרטיסי סים.

לאור האמור, לו דעתי תשמע, יש מקום להשית על הנאשמת את הענישה המצויה בתחתית המחמת, היינו 8 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרה.

יעל רז-לוי, שופטת

השופט שלמה פרידלנדר:

אני מסכים לגזר-דינו של חברי האב"ד, השופט זלוצ'ובר.

הלכה היא שבמקום של סיכון ביטחוני - השיקול ההרתעתי עיקר והנסיבות האישיות של הנאשמים טפלות לו. לפיכך, לא מצאתי מקום להתחשב בנסיבותיה האישיות של הנאשמת מעבר למידה הגלומה בגזר-דינו של חברי.

שלמה פרידלנדר, שופט

לפיכך הוחלט, ברוב דעות, כאמור בחוות דעתו של השופט זלוצ'ובר.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, י"א תשרי תשע"ז, 13 אוקטובר 2016, במעמד הצדדים.

שלמה פרידלנדר, שופט

יעל רז לוי, שופטת

נתן זלוצובר, שופט אב"ד